Dosar nr.5r-1687/2026
(4-26053407-12-5r-29042026)

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

17 iulie 2026 **mun. Chișinău**

Judecătoria Chişinău, (sediul Buiucani)
În componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecător Inga Darii
grefier Danu Bolbocean
cu participarea
contestatarului Ion Ticu
în lipsa
agentului constatator Adrian Procopii

examinând în ședință de judecată publică, contestația înaintată de Ticu Ion împotriva procesului-verbal cu nr.MAI07 424182 din 09 aprilie 2026 pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.238 alin.(2) Cod contravențional,

c o n s t a t ă :

La data de 09.04.2026, agentul constatator Procopii Adrian din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP a întocmit în privința lui Ticu Ion procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI07 424182 din 09 aprilie 2026 pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.238 alin.(2) Cod contravențional.

La data de 23.04.2026, Ticu Ion a depus o contestație împotriva procesului-verbal cu nr. MAI07 424182 din 09 aprilie 2026 pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.238 alin.(2) Cod contravențional.

În motivarea contestației, Ticu Ion a relatat că la data de 09.04.2026, ora 11:17, agentul constatator al INSP, Procopii Adrian, a întocmit în privința acestuia procesul-verbal cu privire la contravenție, reținând că la data de 09.04.2026, ora 07:50, în mun. Chișinău, str. Alba Iulia 202/2, ar fi parcat automobilul de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, pe gazon, cu ignorarea pct. 69 lit. j) din Regulamentul circulației rutiere. În baza acestui proces-verbal i-a fost aplicată sancțiune contravențională. Potrivit pct.69 lit.j) din Regulament, oprirea este interzisă pe gazoane.

A menționat că nu este de acord cu actul contestat, pe care îl consideră neîntemeiat și ilegal, deoarece fapta imputată nu a fost constatată corect în fapt, nu a fost probată în sensul cerut de lege, iar procedura s-a desfășurat cu încălcarea dreptului acestuia la apărare. Potrivit Codului contravențional, persoana poate fi sancționată numai dacă vinovăția sa este dovedită, nimeni nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, iar autoritatea este obligată să cerceteze cauza complet, obiectiv și inclusiv sub aspectele care dezvinovățesc persoana. De asemenea, probele trebuie administrate potrivit legii și trebuie să servească la constatarea existenței sau inexistenței contravenției și a vinovăției.

A susținut că în primul rând, locul în care a fost parcat automobilul acestuia nu are caracteristicile unui gazon. Din fotografia care are trebui să se afle la dosar și din fotografiile pe

care le va anexa în calitate de probe rezultă clar că, în stânga spațiului betonat, nu există covor vegetal, nu există iarbă, nu există teren amenajat ori îngrijit, ci o suprafață de pământ bătătorit, denivelat, cu urme evidente de roți, ceea ce indică o folosire repetată a acelei porțiuni de teren pentru staționarea vehiculelor. În imediata apropiere există, dimpotrivă, o porțiune distinctă de teren care apare delimitată și întreținută, precum și un loc betonat de parcare, împrejurări care accentuează diferența vizibilă dintre un spațiu ce poate sugera o zonă protejată și locul efectiv în care s-a aflat automobilul acestuia.

În al doilea rând, în legislația relevantă acestei spețe nu există o definiție legală a noțiunii de „gazon". Nici Codul contravențional, nici Regulamentul circulației rutiere nu definesc acest termen, iar Legea privind spațiile verzi doar folosește formulări precum „plante floricole și de gazon", fără a oferi o definiție juridică autonomă a noțiunii.

În aceste condiții, sensul termenului trebuie stabilit potrivit accepțiunii sale obișnuite, iar DEX explică noțiunea de „gazon" prin raportare la „iarbă care se udă și se cosește des pentru a fi menținută scurtă, deasă și mereu verde; suprafață de teren pe care se află asemenea iarbă (mai ales pentru unele competiții sportive)". Prin urmare, un teren lipsit total de iarbă, bătătorit și marcat de urme de autovehicule nu poate fi calificat în mod serios drept gazon. Aceasta nu este o chestiune de preferință semantică, ci una de legalitate și previzibilitate a normei contravenționale.

În asemenea condiții, elementul material al contravenției nu este dovedit. Agentul constatator nu putea substitui proba prin propria etichetare a locului ca fiind „gazon". Potrivit art. 440 din Codul contravențional, constatarea faptei contravenționale presupune colectarea și administrarea probelor privind existența contravenției, iar art. 425 stabilește expres că explicațiile persoanei, fotografiile și alte materiale sunt probe. Așadar, nu era suficientă o concluzie unilaterală; trebuia demonstrat, în mod obiectiv, că acea suprafață avea în concret caracteristicile unui gazon.

Faptul că în acel loc nu exista un indicator rutier de interzicere a parcării nu reprezintă, de unul singur, temeiul anulării actului, deoarece interdicția poate rezulta direct din Regulamentul circulației rutiere. Totuși, această împrejurare are relevanță directă pentru aprecierea vinovăției. Atunci când locul nu prezenta nici iarbă, nici amenajare, nici delimitare specifică, iar în plus avea urme clare de parcări repetate și se afla lângă un loc betonat utilizat pentru parcare, nu exista niciun indiciu exterior care să îl facă să înțeleagă în mod rezonabil că se află într-o zonă în care staționarea era interzisă. În aceste condiții, cel puțin vinovăția nu a fost demonstrată în modul prevăzut de lege.

Un motiv distinct și grav de ilegalitate îl constituie încălcarea dreptului acestuia la apărare. Până la aplicarea sancțiunii contravenționale, agentul constatator nu l-a audiat, nu i-a oferit posibilitatea reală de a formula explicații, nu i-a permis să prezint fotografii, înscrisuri ori alte probe și nu i-a asigurat exercitarea drepturilor procesuale minime. Or, art. 378 din Codul contravențional obligă autoritatea să asigure deplina exercitare a drepturilor procesuale, iar art. 384 îi conferă expres dreptul la apărare, dreptul de a fi audiat, dreptul de a prezenta probe, de a formula cereri, de a solicita audierea martorilor, de a face obiecții și de a cere consemnarea lor în procesul-verbal.

Cu atât mai puțin poate fi justificată această omisiune în condițiile în care identitatea acestuia putea fi stabilită imediat și fără dificultate. Autovehiculul îi aparține cu drept de proprietate, este înmatriculat legal, iar datele acestuia erau accesibile autorităților. Mai mult, înainte de întocmirea procesului-verbal, automobilul i-a fost ridicat și transportat la parcarea specială. Prin urmare, agentul constatator dispunea de toate mijloacele necesare pentru a îl

identifica și, dacă aprecia că este necesară prezența acestuia, pentru a îl cita. Prin urmare, în cauză se constată cumulativ trei vicii majore: mai întâi, inexistența elementului material al contravenției, deoarece locul nu poate fi calificat drept gazon; în al doilea rând, nedovedirea vinovăției, în condițiile în care orice dubiu trebuie interpretat în favoarea persoanei trase la răspundere; și, în al treilea rând, încălcarea gravă a dreptului la apărare, prin sancționarea acestuia fără audiere și fără posibilitatea efectivă de a prezenta probe și explicații.

Față de cele expuse, a solicit admiterea prezentei contestații; anularea procesului-verbal cu privire la contravenție din 09.04.2026, întocmit de agentul constatator Procopii Adrian, precum și a deciziei de sancționare emise în baza acestuia și încetarea procesului contravențional pornit în privința acestuia, din motiv că fapta imputată nu a fost dovedită, iar actul contestat este afectat de nulitate deoarece urmează să fie achitat.

Contestatarul Ticu Ion, în cadrul ședinței, a relatat că susține integral motivele invocate în contestația scrisă și solicită admiterea acesteia. A precizat că, deși a parcat automobilul de model ***** în locul indicat de agent, nu a parcat pe gazon, iar porțiunea respectivă de teren nu întrunește sub nicio formă caracteristicilor și amenajărilor specifice unui spațiu verde protejat.

A menționat că a anexat la dosar o planșă fotografică elocventă care demonstrează starea reală a solului la momentul întocmirii procesului-verbal. Pe acel loc nu există nicio urmă de iarbă sau covor vegetal, solul fiind compus exclusiv din pământ bătătorit, degradat și marcat de urme de roți ale altor mașini care parchează acolo în mod obișnuit. A arătat că în imediata apropiere terenul este betonat și amenajat, existând o demarcație vizibilă între zonele utilizate pentru staționare și restul spațiului.

De asemenea, a relatat că cu o săptămână înainte de incident a fost personal în zonă sâmbăta și a văzut că se efectuau lucrări, iar perimetrul restricționat era îngrădit cu o panglică de semnalizare. În ziua de 09.04.2026, respectând acea delimitare, nu a parcat în zona restricționată, ci pe terenul de alături. A subliniat că pe acea suprafață solul era proaspăt săpat, nu exista un sistem de irigație instalat și nici nu fusese plantată iarbă recent.În plus, a atras atenția instanței că la fața locului nu era amplasat niciun indicator rutier sau marcaj de circulație care să interzică oprirea sau staționarea vehiculelor.

Prin urmare, consideră că încadrarea faptei în baza art. 238 alin. (2) din Codul contravențional, articol care sancționează strict nerespectarea indicatoarelor rutiere este complet eronată și abuzivă, motiv pentru care a solicitat anularea procesului-verbal și încetarea procesului contravențional.

Agentul constatator Procopii Adrian din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, deși a fost citat legal în cadrul ședinței de judecată, nu s-a prezentat, însă prin cerere a solicitat examinarea contestației în lipsa sa. Din aceste considerente, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei în absența acestuia.

Examinând materialele dosarului, instanța de judecată consideră că contestația depusă de Ticu Ion împotriva procesului-verbal cu nr. MAI07 424182 din 09 aprilie 2026 pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod contravențional, urmează a fi admisă, din următoarele considerente.

La data de 09.04.2026, agentul constatator Procopii Adrian din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică (INSP), a întocmit în privința lui Ticu Ion procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 424182 din 09.04.2026, pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) din Codul contravențional.

Conform procesului-verbal cu privire la contravenție nominalizat supra, la data de 09.04.2026, ora 07:50, în mun. Chișinău, pe strada Alba-Iulia, casa 202/2, Ticu Ion a parcat

neregulamentar pe gazon automobilul de marca/model *****, cu numărul de înmatriculare *****, ignorând prevederile RCR Punctul 69 lit. j), prin ce s-a reținut că ar fi comis contravenția prevăzută la art. 238 alin. (2) din Codul contravențional, fiind aplicată o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 18 unități convenționale echivalentul a 900 lei.

Potrivit art.395 alin.(1) pct.2 Cod contravențional, instanța judecă contestațiile împotriva deciziilor autorităților competente să soluționeze cauzele contravenționale, procurorului.

Conform art.448 alin.(1) și (2) din Codul contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sânt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmânării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art.447[1] alin. (8).

În cazul omiterii termenului prevăzut la alin. (1) din motive întemeiate, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării sancțiunii sau a perceperii despăgubirii materiale, persoana față de care a fost emisă decizia poate fi repusă în termen, la cerere, de către instanța de judecată competentă să examineze contestația.

Contestatarul, şi-a realizat acest drept, prin contestarea procesului-verbal cu privire la contravenție în privinţa sa, în termenii stabiliţi.

În context, instanța de judecată a reținut că Ticu Ion a depus contestația împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 424182 din 09.04.2026, întocmit de agentul constatator Procopii Adrian din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, în privința sa, pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) din Codul contravențional la data de 23.04.2026, fiind înregistrată cu numărul de intrare 2403.

În conformitate cu alin. (1) al art. 442 din Codul contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale și a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui.

Instanța notează că procesul-verbal cu privire la contravenție este un act întocmit de un agent aflat în exercițiul funcțiunii potrivit căruia se constată starea de fapt, beneficiind de prezumțiile de legalitate, de autenticitate şi de veridicitate.

Sub aspectul legalității procesului-verbal, instanța de judecată reține că motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât şi din oficiu de către instanță, pentru asigurarea respectării principiilor legalității şi dreptății, stabilite expres de articolele 5 şi 7 din Codul contravențional.

Legea contravențională prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenție într-o anumită formă ”*ad validitatem*” cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit.

Conform art. 440 alin. (1) din același cod, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenției în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Subsecvent, instanța reține că, pentru respectarea garanțiilor procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care şi prezumția de nevinovăție, prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanța de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenție.

Astfel, instanța a stabilit că procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 424182 din 09.04.2026, întocmit în privința lui Ticu Ion de agentul constatator Procopii Adrian din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) din Codul contravențional, corespunde prevederilor art. 443 din Codul contravențional, și că elemente sau împrejurări care ar fi condiționat declararea nulității absolute sau relative a acestuia instanța de judecată nu a determinat.

În conformitate cu prevederile art.458 alin.(1) din Codul contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancționării şi, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Conform art.7 Cod contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

Potrivit art.10 Cod Contravențional, constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancțiune contravențională.

Instanța de judecată menționează că potrivit art.381 alin.(2) Cod Contravențional, orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluționarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță independentă, imparțială, legal constituită, care să acționeze în conformitate cu prezentul cod.

În baza art.440 alin. (1) din Codul contravențional, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, deciziei privind examinarea contravenției în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

Aceste norme statuează obligativitatea de respectare a tuturor drepturilor și libertăților persoanei învinuite, inclusiv dreptul la apărare. Această garanție rezidă din art.6 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale – dreptul a un proces echitabil, precum și din art.378 alin.(1) Cod Contravențional - în procesul contravențional, autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională este obligată să asigure părților și altor participanți la proces deplina exercitare a drepturilor procesuale în condițiile prezentului cod.

Conform art.425 alin.(1) și (2) Codul contravențional, probele sânt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire

la contravenție, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziție, procesul-verbal privind cercetarea la fața locului, procesele-verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, declarațiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Probele pot fi dobândite, prelucrate, păstrate și prezentate ca documentație pe suport de hârtie sau în formă electronică ori cu convertirea documentației respective într-un format electronic ușor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple.

Potrivit jurisprudenței CEDO, acuzarea adusă unei persoane privind comiterea unei contravenții echivalează cu acuzarea acesteia de comiterea unei infracțiuni, din care motiv fapta imputată făptuitorului contravenientului și calificarea acesteia, adică învinuirea propriu – zisă trebuie să fie clară și concretă.

În corespundere cu prevederile art.238 Cod contravențional alin.(2), nerespectarea indicatoarelor de semnalizare rutieră şi de acordare a priorităţii de trecere, a marcajului de pe partea carosabilă a drumului privind acordarea priorităţii de trecere, privind direcţia de deplasare sau privind interzicerea opririi ori staţionării, se sancţionează cu amendă de la 15 la 18 unităţi convenţionale cu aplicarea a 3 puncte de penalizare.

Raportând circumstanțele de fapt stabilite în cadrul cercetării judecătorești la normele de drept aplicabile cazului, instanța a atestă că agentul constatator nu a prezentat la caz probatoriu suficient în susținerea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. 424182 din 09.04.2026, care nu a fost argumentat și motivat în măsura în care să fie constatată cu certitudine săvârșirea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) din Codul contravențional de către cet. Ticu Ion, or, învinuirea adusă acestuia a fost neîntemeiată și lipsită de suport probator.

În acest context, instanța conchide că la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție nominalizat supra nu au fost acumulate probe concludente și pertinente ce ar demonstra faptul comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) din Codul contravențional de către Ticu Ion, precum că acesta, la data de 09.04.2026, ora 07:50, în mun. Chișinău, pe strada Alba-Iulia, casa 202/2, ar fi parcat neregulamentar pe gazon automobilul de marca/model *****, cu numărul de înmatriculare *****, ignorând prevederile RCR Punctul 69 lit. j).

Instanța reține că la caz, agentul constatator la procesul-verbal seria MAI07 nr. 424182 din data de 09.04.2026 nu a anexat înregistrări video sau alte probe care ar fi demonstrat comiterea contravenției și care ar fi confirmat faptul că Ticu Ion ar fi parcat neregulamentar pe gazon automobilul, fiind anexată doar o poză a automobilului.

Totuși, instanța de judecată reține că lipsa înscrisurilor la punctele 10 și 11 din procesul-verbal face ca fapta să nu întrunească calitățile de pertinență, concludență și utilitate prevăzute de lege pentru a fundamenta o decizie de sancționare.

Astfel, instanța atestă că agentul constatator Procopii Adrian nu a prezentat probe care să confirme cu certitudine că la data de 09.04.2026, ora 07:50, în mun. Chișinău, pe strada Alba-Iulia, casa 202/2, cet. Ticu Ion ar fi parcat automobilul pe o suprafață ale unui gazon.

Prin urmare, la materialele dosarului nu au fost anexate procese-verbale de cercetare la fața locului, planșe fotografice ori secvențe video care să fixeze starea solului sau prezența unui covor vegetal amenajat în acel perimetru înainte și după pretinsul incident, ori care să demonstreze nerespectarea vreunui indicator rutier sau marcaj de către contestatarul Ticu Ion.

Așadar, instanța reține că acuzația adusă s-a fundamentat în mod exclusiv pe simplele declarații ale agentului constatator de la punctul 6, iar înscrisurile probatorii din partea autorității la dosar au lipsit cu desăvârșire. Astfel deși de către agentul constatator în susținerea învinuirii a fost anexată o poză, nu se atestă că la caz în spațiul respectiv este sau urmează a fi amenajat un gazon, ori nu au fost prezentate careva acte de constatare, scheme de amenajare a spațiului respectiv ca gazon, înscrierile acestuia au un caracter pur declarative, fără a putea dovedi săvârșirea faptei, și cu atât mai puțin, vinovăția persoanei.

Mai mult, pasivitatea procesuală a agentului constatator, manifestată prin neprezentarea nejustificată în ședința de judecată pentru a susține procesul-verbal întocmit, confirmă caracterul arbitrar, nemotivat și neargumentat al acestuia.

Prin urmare, în lipsa unor probe certe și obiective care să răstoarne prezumția de nevinovăție, simpla consemnare a unor presupuneri în actul de sancționare nu poate constitui temei pentru atragerea răspunderii contravenționale în baza art. 238 alin. (2) Cod contravențional, fapt ce duce la anularea integrală a acestuia.

Astfel, instanța conchide că susținerea învinuirii de către agentul constatator a purtat doar un caracter declarativ și s-a bazat tocmai pe presupuneri, vinovăția contestatarului Ticu Ion nefiind obiectiv confirmată prin niciun fel de probe.

Instanța menționează că, procesul-verbal cu privire la contravenție se bucură de prezumția de legalitate însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei deciziei. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, iar agentului constatator îi revine sarcina de a proba învinuirea imputată contravenientului.

Instanța de judecată reiterează că agentul constatator a conchis vinovăția lui Ticu Ion doar în baza propriilor presupuneri, care în cazul din speță nu au fost suficiente pentru tragerea la răspundere a acestuia. Astfel, nefiind prezentate alte probe certe, pertinente și de netăgăduit, care să demonstreze vinovăția acestuia în comiterea contravenției prevăzute la art. 238 alin. (2) din Codul contravențional, astfel încât în favoarea persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție acționează principiul *in dubio pro reo.*

În lumina jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanța reține că acesta este un principiu complementar prezumției de nevinovăție. Înfăptuirea justiției cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilități, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă. De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravențional, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condițiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, CEDO, în speţa Luka contra României a evidențiat că art. 6 implică faptul că deciziile instanțelor trebuie să precizeze în mod suficient motivele pe care se întemeiază, astfel încât să arate că părțile au fost ascultate şi să garanteze posibilitatea unui control public al administrării justiției. Altfel spus, art. 6 îi atribuie „instanței” obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor şi probelor părților, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța /5 acestora şi fără a fi înțeleasă ca implicând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Ţărilor de Jos, citată anterior, p. 19-20, pct. 59 şi 61). Curtea evidențiază că trebuie să se ţină seama de relevanţa şi incidența argumentului sau motivului cu

privire la care instanţa nu s-a pronunţat la încheierea cauzei [Jahnke şi Lenoble împotriva Franţei (dec.),nr. 40490/98, CEDO 2001-IX; şi Dima împotriva României, 16 noiembrie 2006].

În conformitate cu jurisprudența relevantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze vinovăția inculpatului prin adoptarea unor soluții motivate. Lipsa motivelor reprezintă o încălcare a dreptului la un proces echitabil: în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special şi explicit la cele mai importante întrebări, fără a-i oferi părții care le-a formulat posibilitatea de a şti dacă o anumită susținere a fost neglijată sau respinsă, acest fapt va fi considerat o încălcare a dreptului la un proces echitabil. (Boldea v. România, 15 februarie 2007, §30).

Conform art.375 alin.(3) Cod contravențional, concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional.

Rezumând cele relatate, instanța de judecată, fiind autoritatea competentă de a soluționa cauza contravențională, fiind limitată de probele care au fost anexate la dosar la momentul examinării lui, cercetându-le și apreciindu-le potrivit convingerii sale pe care și-a format-o în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei și călăuzindu-se de lege, reieșind din faptul că sarcina probațiunii revine agentului constatator care nu a prezentat nicio probă în confirmarea învinuirii aduse lui Ticu Ion în baza art. 238 alin. (2) din Codul contravențional, consideră că urmează să fie încetat procesul contravențional pe motiv că nu s-a constatat faptul comiterii contravenției.

Din considerentele enunțate, nu se poată deduce o altă concluzie decât oportunitatea admiterii contestației.

Mai mult, instanța reține că neadmiterea contestației în circumstanțele constatate mai sus ar face iluzorie calea de atac prevăzută de lege – contestația împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție, şi, respectiv arbitrară sancționarea lui Ticu Ion de către agentul constatator, deoarece instanța de judecată, verificând legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție contestat, atunci când legea acordă un asemenea drept persoanei în a cărei privință s-a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție, care neagă comiterea faptei imputate, trebuie să aibă probe în confirmarea comiterii contravenției imputate, pentru a-l menține în vigoare. În caz contrar, procesul urmează a fi încetat.

După prevederile art.441 alin. (1) lit. a) din Codul contravențional, procesul contravențional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care nu există faptul contravenției.

Conform art.461 alin.(1) Cod contravențional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art.441 sau 445 alin.(1), instanța de judecată încetează procesul contravențional.

Prin urmare, instanța consideră necesar de a anula decizia de sancționare aplicată prin procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI07 424182 din 09.04.2026 întocmit în privința lui Ticu Ion pe semnele comiterii contravenției prevăzute de art.238 alin. (2) Cod contravențional, prin care acesta a fost sancționat cu amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul a 900 lei, cu încetarea procesului contravențional în privința acestuia.

În temeiul art.381, 395, 425, 441, 443, 448, 462 Cod contravențional, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite contestația înaintată de Ticu Ion împotriva procesului-verbal cu nr. MAI07 424182 din 09.04.2026 pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.238 alin. (2) Cod contravențional.

Se anulează decizia de sancționare aplicată prin procesul-verbal cu privire la contravenție nr. MAI07 424182 din 09.04.2026 întocmită în privința lui Ticu Ion pe semnele comiterii contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod contravențional, prin care acesta a fost sancționat cu amendă în mărime de 18 unități convenționale, echivalentul a 900 (nouă sute) lei.

Se încetează procesul contravențional pornit în privința lui Ticu Ion, pe semnele contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod contravențional, din motiv că nu există faptul contravenției.

Hotărârea cu drept de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
judecător **Inga Darii**